

חברי אלי / יהודה שחם

דברים בהלוויה

אלי הגיע לארץ כילד, לבד, בדרך לא דרך מלבנון, ששם חיה משפחתו, ונקלט כילד בודד בכפר הנוער ניצנים. שם גם עברו נעוריו. בהמשך השנים הגיע אלי עם קבוצת נוער - כהשלמה לכפר גליקסון. עם סיום שירותו בצה"ל כמכונאי, החל לעבוד כטרקטוריסט בחקלאות. לאחר מכן עבר לעבוד במוסך ומסגריית הקיבוץ.

כנער, מנותק ממשפחתו, חיפש חברים חדשים. עם שחרורו מצה"ל ותחילת עבודתו במוסך, החלה חברותנו, שנמשכה עד היום. לימים, לאחר חתונתו עם רוני, נהפכה משפחת הוריי לבית שני עבורם. בהמשך עברתי לגור בדירה לידם ויחד בילינו את זמננו. כמו כן הרביתי לשחק עם בנם הבכור, אבי, והפכתי לחבר המשפחה. אלי ורוני שידכו ביני לבין תמר, כאשר הזמינו אותנו לנסיעה משותפת לצפון - וכך הפכנו לזוג. הם גם ליוו אותנו לטקס החתונה בקיבוץ.

לאחר נישואיי לתמר עברנו לדירת קבע לידם, ממש דלת ליד דלת ורחבה משותפת. ילדיהם וילדינו גדלו ביחד. הבתים היו פתוחים לכולם וערכנו מפגשי משפחות.

בעבודה הקמנו ביחד מפעל מתכת, שבו יצרנו ציוד לרפתות ועבדנו שכם אל שכם. העבודה כללה גם הרבה נסיעות לאתרים שונים, כאשר הנהג תמיד, אבל תמיד, היה אלי.

עם סגירת המפעל עבר אלי לעבוד כנהג משאית של הקיבוץ. לאחר מכן כנהג במכון התערוכות אמבר. גם שם לא נפרדו דרכינו, כשאני עובד באחזקת מכון אמבר, נפגשנו לא מעט.

לאחר פגישתו של אלי עם אלישבע, החלטתם לחיות יחד. אלי עבר לעין השופט. אני, כחברו, בירכתי על כך. תודות רבות במיוחד לך, אלישבע, על השנים היפות והטובות שהענקת לו.

במשך הזמן משכתי את אלי להתנדב בסדנת השימור בעין שמר - ושם חזרו אליו נעוריו.

בכל מפגש עם משפחתו המשכנו להיפגש, וכך גם לאחרונה כשחלה. לא האמנו שזו הייתה פגישתנו האחרונה. זכר חברותנו ילווה אותי תמיד.

יהי זכרו ברוך.

